

tidsskrift for digte og kortprosa
Slagtryk
februar 2015

Slagtryk - Tidsskrift for digte og kortprosa

nr. 1 - 2015

Ansvarshavende redaktion

Erik Scherz Andersen, Lasse Skjold Bertelsen, Joachim Lykke Andersen og Eva Obelitz Rode.

Kontakt

sendind@slagtryk.dk

Forfattere

Rakel Haslund-Gjerrild, Frans Emil Holland, Rune Kjær Rasmussen, Noa Kjærsgaard Hansen, Sebastian Jezewski Sommer, Rolf Sparre Johansson, Simon Tommerup og Eva Aagard.

Udgiver

Kronstork

ISSN

1904-8165

Forside

Johannes Packalén Rosberg

Opsætning

Erik Scherz Andersen

Copyright

Forfattere & Slagtryk

Først publiceret:

<http://www.slagtryk.dk/category/15-02/>

Noa Kjærsgaard Hansen

jeg cykler under en himmel

Jeg cykler under en himmel, der åbner sig, jeg forstår mig ikke på det landskab, der venter mig. Menneskene, der sidder på plænerne med deres arme, deres bøger, deres små snacks som de dypper i en plasticbøtte med creme fraiche, sikkert oprørt med diverse krydderier. Jeg forstår mig ikke på den kollektive erfaring, jeg forstår mig ikke på den ensomme. Jeg googler et kroatisk vandfald i flere timer, det forstår jeg mig på. Men hvad nytter det når alt det, der egentlig fylder i bevidstheden, alle de midlertidige fornemmelser af at være i live, al den midlertidige lykke, al den midlertidige sorg, for det er sådan de altid opfører sig, lykken og sorgen, altid midlertidigt, og det indimellem, sorte huller. Alt det erfaringerne egentlig er bygget op af, er de interne, intense øjeblikke, de historier, de grin, den gråd, der deles blandt mennesker, der kender hinanden til hudløshed, de øjeblikke, der afviser enhver universalitet, der afviser ethvert forsøg på at blive fikcionaliseret, ethvert forsøg på at blive genkendt af andre end dem, der er en del af denne erfaring.

Hver morgen er jeg stadig turist

Jeg vågner før min kæreste, kigger ud af vinduet. Massive bygninger side om side. Duer i diverse huller på bygningerne, duer der skider i disse huller hver morgen. Hver morgen er jeg stadig i Wien, hver morgen er jeg stadig turist. I dag er dedikeret til først at vente på leveringen af en vaskemaskine/tørretumbler, så: installere en vaskemaskine/tørretumbler. En hverdagsting. En følelse af at gøre det samme som naboen eller ham i sporvognen med hænderne i de gule håndtag, der dingler synkront frem og tilbage. En følelse af at være lidt mindre turist. Sengen i vores 25 kvadratmeter store værelse er placeret ud mod vinduet med cirka én meter til den ene væg og fire meter til den anden. Det giver en ubalance i rummet. Hver morgen: at vågne mod den nøgne del af lokalet. Denne morgen: at have en agenda, at skulle vente på denne vaskemaskine/tørretumbler. At skulle installere den. Min kæreste tager af sted til sprogkursus. Hun har skrevet et digt til tysktimen om kontraster i vores forhold: *Ich mag Beyoncé / Er magt Metal musik*. Hun læser det højt, vi griner og jeg siger *det passer ikke* og hun siger *nej* og vi griner igen. Ved 13 tiden ringer en polak på døren. Det vil sige: jeg antager, at han er polak på grund af hans accent. Jeg har intet belæg for det, men nogle gange virker det nødvendigt at antage noget, for ikke at gøre en situation unødvendigt kompliceret. Jeg tager elevatoren ned, der er to polakker. Vi snakker tysk i halve sætninger. Vi får bakset vaskemaskine/tørretumbleren ind i elevatoren og mig ind mellem vaskemaskine/tørretumbleren og døren til elevatoren og det hele virker så porøst: hvad hvis elevatoren stopper, tænker jeg, på grund af vaskemaskine/tørretumblerens vægt. På grund af min vægt. Den samlede vægt. Jeg trykker på 4 og tager min telefon frem. Jeg oversætter et par ord via en Google Translate app. Ord som jeg muligvis kunne få brug for i en senere samtale med de to polakker vedrørende installationen af vaskemaskine/tørretumbleren. *Waschmaschine. Zurück. Werkzeug*. Polakkerne er hurtigt væk. *Danke*, råber jeg efter dem. Jeg pakker maskinen ud af flamingoen, sætter slangerne til som anvist. Jeg skal bruge værktøj. Hvor er der værktøj, spørger jeg ud i rummet. Selvfølgelig er der ingen til at svare, min kæreste er til sprogkursus for at lære om kontraster i vores forhold. Jeg går ud af lejligheden, tager elevatoren ned, ud på gaden. Forbi en gammel dame, der læser i en folder gennem et forstørrelsesglas. Har i en her, spørger jeg i en butik. *Verkaufen Sie Schraubenschlüssel?* Spørger jeg. *Nein, Bauhaus. Wo ist Bauhaus?* Spørger jeg. *Jägerstrasse*. Jeg kører fem stop med tram nr. 33, jeg kører over Donau-floden. Jeg går en kilometer fra stoppestedet, forbi en forladt tankstation, forbi en butik,

der sælger tøj i store størrelser. Jeg er i Bauhaus. Jeg bliver helt høj på testosteron, det kan jeg mærke, og jeg undrer mig over det. Jeg har aldrig været værktøjstypen. Jeg har aldrig købt værktøj. Har jeg mon et hemmeligt lager af testosteron gemt i kroppen, tænker jeg, mens jeg går forbi sektionen med haveredskaber. Jeg er ivrig i Bauhaus, jeg vil købe det hele. Jeg ringer til min kæreste: *er der andet vi skal have, nu jeg er i Bauhaus?* Spørger jeg. *Nej*, svarer hun. *Er du sikker?* Svarer jeg. *Stikdåser, lim, brusehoveder, havevandere?* Spørger jeg. *Nej*, svarer hun. *Min egen lille håndværker*, skriver hun senere i en sms. Jeg kan mærke en sitren i kroppen, efterfulgt af gåsehud, mens jeg leder efter værktøjsafdelingen i Bauhaus. Jeg som troede, at Bauhaus kun havde værktøj. De har også blomster, kakkelovne, tæpper, vandbassiner. De har alt i Bauhaus. Jeg skal kun bruge en møtriknøgle og en skruetrækker. Det virker så dumt at være taget hele vejen i Bauhaus for kun at købe en møtriknøgle og en skruetrækker. Jeg beslutter mig for at købe et sæt af forskellige møtriknøgler og skruetrækkere. Jeg tager U-bahnen hjem. Min puls falder og stiger i takt med tempoet fra Jägerstrasse Station til Währinger Strasse/Volksoper Station. Jeg kommer hjem, skruer møtrikker af på bagsiden af vaskemaskinen indtil en fjeder på møtriknøglen springer af og jeg tænker: *kan det virkelig være rigtigt, at jeg skal i Bauhaus igen i morgen for bytte det lort*. Da jeg skal starte maskinen, ser jeg, at det buler ind ved lågen. Det må være design, tænker jeg først, men finder hurtigt ud af, at maskinen er blevet beskadiget under transporten. Måske allerede før transporten. Måske har en idiot på et lager sparket til vaskemaskine/tørretumbleren, så den nu buler ind ad. En stor idiot, tænker jeg, en stor østrigsk idiot, eller polsk eller sågar en idiot af en helt anden idiotisk nationalitet. *Har de sendt en beskadiget maskine af sted?* Sådan står jeg og næsten råber, nærmere: sidder på hug, bøjet ned mod den bulede front på vaskemaskine/tørretumbleren. Jeg sukker lidt, denne gang dybt. Jeg må skrive til min udlejer. Sikke en banal ting, tænker jeg, at noget går i stykker, at jeg skal bakse med noget så banalt som en vaskemaskine/ tørretumbler og at jeg derefter skal skrive til min udlejer for at finde ud af, hvad jeg skal stille op med denne banale situation. Jeg tilføjer flere billeder af den bulede vaskemaskine/tørretumbler i e-mailen, selvom det er svært at finde en vinkel, hvorfra man kan se bulen. Hvor det ikke bare ligner design. Billeder, hvor det rent faktisk ligner, at en stor idiot, enten østrigsk eller polsk eller en idiot af en helt anden idiotisk nationalitet, har stået, allerede inden transporten, og sparket til vaskemaskinetørretumbleren. Jeg må pakke det hele sammen igen, skille slangerne fra maskinen, skrue møtrikkerne på. Jeg sender mailen og jeg sukker og jeg tænker: åh.

Frans Emil Holland

Zik-zak direktør

Jeg er zik-zak direktør, zik, zik, zak,
tid er penge i forretning, tik, tik, tak,
så jeg skærer ind til benet, hak, hug, hak,
for jeg er zik-zak direktør, zik, zik, zak.

Zik, jeg investerer i selvlysende slik,
zak, jeg sælger aktier i kinesisk neglelak,
handler med Sikh-turbaner og musk-hjortetak,
markedet går op og ned, ligesom med zik-zak.

Sælger zik, og køber zak,
pengene vokser i en kæmpe stak,
og der er ikke den ting jeg ikke kan,
jeg er en ægte zik-zak forretningsmand.

Hemmelige møder, køb og sælg,
investering, kapital, profit, gæld,
håndværkere arbejder i sjak-sjakkalak,
men zik-zak-mænd arbejder i zak-zik-zak.

Zik-zak virksomhed, jeg hyrer og fyrer,
mine råd er gode, men ufatteligt dyre,
hvis du vil lave forretning, så send mig et nik,
jeg er mand for både zak og for zik.

Overskud, underskud, økonomi,
siden jeg var fattig har jeg altid været rig.
Sådan bliver ved, indtil den dag hvor jeg dør,
hele livet har jeg været zik-zak direktør.

Krise, opsving, fred og krig,
zik-zak er min livsfilosofi,
Sådan bliver det ved, indtil den dag hvor jeg dør,
hele livet har jeg været zik-zak direktør.

Eva Aagaard

Øen

I plantagen står rækkerne af
fyrretræer vinkelret
på hinanden som gaderne
i New York
jeg læner mig mod
stammen jeg har
harpiks i håret
træet er furet
jeg stikker fingrene
dybt ind

Det jeg er i færd med
er ikke noget særligt
bare tilbagevenden til
steder med saltvand og brandfare
en gang gik der ild i plantagen
fordi børn tændte cigaretter
nu sidder du i huset og venter på mig
mens det driver over
himlen med rød farve

*

Det er let at vokse op
med skovbunden i tankerne
den kan ligge og rasle
i hjernens underste del
man kan stikke næsen
i sin egen inderside
dufte tørre nåle
man kan rubricere katastrofen
som en mulighed

*

Dine skægstubbe ligner
tørre grannåle
piggene på
et pindsvins ryg
de dækker ansigtet
som plantagen
dækker øen
uregelmæssige mønstre
af tørke

Vi synker ned i sengen
i soveværelset med de
støvede ruder
gennem glasset ligner
fyrrenålene penselstrøg
mine forældre plejede
at sove her
det fortæller jeg dig
dine hænder
griber om dynen
fingrene gnider
stoffet på begge sider
vi lægger os til at sove
med tv'et tændt
jeg trækker vejret i takt
med skudsalverne i en tv-serie
det beroliger mig
at falde i søvn
til lyden af ting
som går i stykker

*

Myrerne har stier
tværs over græsset
et landkort af duft
fortsætter ind i huset

*

Morgenen bliver rød
der er levende væsner
i græsset

Hårene på min
underarm svajer
græsset bevæger sig
vinden skaber
en forbindelse
jeg går ind i skoven
før du vågner
jeg går ind i sort
uden sko

Sebastian Jezewski Sommer

brænder brand

brænder brand
brister hinden
slaget sidder fast
i et eftermæleekko
speger det op
opspind
ligesom spejlbilledet
jeget er en tragt
udsigelsen er væk
 tranebærtanker
en kinesisk radio i konkurrence
med to katte
kradser hul i min hud
hjemvendte hemmeligheder
presser sig ind i revnen
deler plads med kønnet
måske en plads
en støvsugerslange
et efterårsblad
bliktagene synger
træder varsomt
blafrende sorte skikkelser
omfavnes
vender omkring igen
våde cykelhåndbremseskriger
en flok sultne måger
tågen dækker mine hænder
kradser hul i koldjorden
mine negle giver sig
et afhugget hegn rager op
sveder okkergul maling

nat

du ligger og brænder
mave mod lagen
din ryg
er neglet i ribsrøde streger
måneskummet vælter
ind ad revner
udenfor
holder kronbladene fast
en novemberbasun
en paukeregn
en mand på en
saddelløs hest

antagelse

Forlorent lys for enden
flad fluorescens omkring i piruetter
snur snur omkring mig
retter på min skygge
ingen hænder på mine håndled
jeg har handlet og købt nye
mit ord klitrer fast til mig
nålenelliker i appelsinhud
der eller ved flere af dem
brænder den rundt om stikkene
smerten smælder sin nervesymfoni
ind i centeret af lugten af gråd
pangfarver og tilslørede gråtoner
sender signaler om kampen
over bakken underlegen som
citrussmagen der syder i tunnelen
lystofrørene er bitterlige hvide
mine bagtanker er giftige frøer
de hopper igennem skelettet
klatrer ud på den kolde side
mundvigen trækkes når jeg blinker
men kun i venstre side.

Rune Kjær Rasmussen

Nætterne og bådene, søvn og sår i øjnene

Elskeren betragter malstrømmene
i mørket der fortsætter ud og ud og ud.

Tavs skabning rejser sig
for at gå ned til havnen og se.

Nætterne løber langs kanten af
havnebassinet.

Nogle af dem drukner sig selv.

Andre elsker med hinanden
inden de også disintegrerer.

Musikken består af en.

Nogle af dem drukner hinanden.

De resterende nætter sætter sig
i bådene og begynder at stage sig ud.

Tavs skabning går tilbage til stuen
og finder tiden og puden frem.

Nogle af dem druknede for længe siden.

Musikken består af en der falder
på alle fire spændt på tangenter.

Elskeren letter og flyver over vandene
for at se nætterne an en for en i bådene.

Deres kroppe så blødt blafrende fremad
med spirende væger fra håndfladerne.

Tavs skabning sover i bunden af båden
og bølgerne slår sejlene op.

Simon Tommerup

THE FURTHEST THING

jeg kan ikke lide når pigerne skriver videospil
i forhåbningen om at score, jeg kan mærke
at de tænder på entusiastisk kendskab til starwars
jeg har så meget jeg skal
jeg kan ikke holde ud hvis jeg også skal
sætte mig ind i starwars for at få noget fisse.
jeg kan ikke lide når pigerne skriver videospil
det var ikke ligefrem counterstrike
de hungrede efter dengang jeg var 16
jeg kunne ikke ligefrem mærke det
udover når jeg stjal mødomme
i weekenderne, når jeg var færdig
med at drikke cola og spille cs
var jeg ude og høre på de slemme piger
tale slemt til hinanden, de kunne være
så ophidsende ubehagelige over for hinanden
jeg længes efter den tid på de månebeskinnede
græsplænerne i stoholm uden for hallen,
med kush og øl og piger fra viborg;
så eksotiske var de, at de tævede hinanden
med cykelkæder, de frækt spyttende bitches
jeg var helt solgt og jeg var solgt og solgt
og havde fire kæresten på arto, det er det
jeg gerne vil date til, den musik af lyden
og lyden af mine tanker når jeg tænker på cs
åh, cs det er dig jeg mangler for at bringe mine tanker
på andre spor! sådan at jeg ikke fylder mig med min egen støj
sådan at jeg kan male mig selv hvid igen og igen og fylde
op med det resterende!
jeg har hævet mine hænder i en voldelig hyldest til livet
og jeg tænker kampklart på og ved siden af bussen når der står nogle
indvandrere
uh, jeg har en hyldest til os alle, uh

jeg kender tankerne jeg tænker bedst
eller hvad?
det er ikke til at sige
hver anden sætning er uden værdi
stjæl - tig - lån

Rakel Haslund-Gjerrild

Vinterligger

Herfra så det hele ret godt ud, huset og granerne og grusvejen, der lidt efter hans hus flød ud og delte sig som et floddelta af sandstier og marehalm. Han stod med en hånd på vasketøjssnoren og trak den sidste røg ud af cigaretten. Snoren skar klitterne over i to: en del som han stod i og så på mågerne fra, og en del der kun bestod af siv, sol og himmel. Han havde været på havnen for at få fat på snoren, der gerne skulle holde til den saltede vinds slid resten af hans tid her.

Sortimentet i butikken var stort, beregnet til egnens fiskere, og han havde været i tvivl om hvilken type snor han burde købe, men ekspedienten var erfaren på området og havde anbefalet flagsnor af tvundet nylon med en høj brud og slidstyrke. I gennem årene ville den kun give sig 3%; en gang hårdt spændt ud ville den forblive spændstig til den blev klippet ned. Han havde købt nok til tre rækker.

Da han gik tilbage med rebet over skulderen mod bilen der holdt på den anden side af værftet lignede han mere en fisker end en sommerhusejer, men rullen vejede også godt til. Tre rækker var skudt over målet, når han egentlig godt kunne nøjes med at tørre sit tøj hen over stolene; det var mest når han skulle vaske sengetøj at et tørrestativ ikke rakte til og selv da havde en enkelt række været nok. Men en ensom linje så sgu bare så midlertidig ud, en flosset grøn plastikline hæftet op på en pæl med hæfteklammer, hængt op alene fordi den var praktisk og sat op på en time. Han havde købt sit reb hvidt og nok af det, to eller tre linjer ville se solidt ud, noget der var blevet sat op for at holde, en løsning der var blevet tænkt over.

Han havde brugt formiddagen på at slå pæle i jorden og hæfte snoren fast på tværbrættet. Han fik kun sat en enkel linje op for så havde solen fået skubbet sig under skylaget; det gnistrede i nylonen og han fik lyst en smøg - og så kaffe derpå. Da han normalt ikke fik gjort så meget ud af aftensmaden, hulede han i stedet tiden ud rundt om kaffepausen; han stillede altid smørret frem først, så det kunne nå at løsnes en smule af køleskabskulden, han gav kaffen tid til at trække godt igennem, og bagte selv sit brød, han lagde pålæg på små tallerkner, og dækkede op på terrassen, selvom at det var begyndt at blive koldt. I dag satte han også en plade på; sådan som lyden smøg sig ud af den åbne terrassedør, gav det et indtryk af at trompetisten stod ved vinduet og gennem mundstykket lo lidt

venligt af Østersøens stivsind. Ellers spiste han helst uden musik, det var nok bare at høre kæberne arbejde.

Det var egentlig deres gamle sommerhus, men han havde boet her fast i snart fem år. Huset var gammelt nok til at kræve regelmæssig pleje, men da det netop var i sommerhusstørrelse, var der ingen af vedligeholdelsesopgaverne, der krævede mere end hvad han kunne klare. I forhold til tingene herude var han selv det element der forandrede sig hurtigst. Han havde endnu ikke fået gjort noget ved stolen, der gennem årene var faldet i egen svaghed og nu lod det ene ben skride ud. Den lignede knæet, det venstre, der altid havde stået svagere end hans højre, det gode knæ, der nok holder til han dør. Han var spændt på at se hvem der først gav efter, stolen eller knæet. Men indtil da sad man lidt skævt ved havebordet. Så knasede det i indkørslen. Det var søndag, så Jespersens var på vej hjem. Det var nok deres sidste weekend heroppe inden vinteren. Han holdt indkørslen og naboernes grund pænt ryddet; som betaling tog han det træ, han skulle bruge for at holde sommerhuset varmt i vinterhalvåret. Det havde de aldrig behøvet at tale om. Ruderne var tonede, men han nikkede til bilen alligevel.

I stuen løftede pickup'en sig mens pladen forsatte sin snurren rundt, summende næsten lydløst. Han rejste sig ikke. I starten havde han ladet den spille uafbrudt for at lægge en lydlak henover alle de ting, der var gennemflossede af billeder. Men efterhånden som dagene havde spundet sig sammen til ensartede, fine reb, var tingene blevet til ting igen, noget der blev brugt men ikke tænkt på. Han havde altid holdt af diskret, ja næsten uanseeligt design, som tremmesofaen, der havde været hans valg. Kun små fnug, fragmenter uden sammenhæng, flød faldende gennem værelserne; når han drak sin kaffe, kunne han finde på at stryge dugen glat med flad og fast hånd mens kaffehåndens albue holdt stoffet strammet ud, udmærket klar over at han kopierede konen, der selv aldrig havde været sig bevægelsen bevidst. Nu levede den sit eget liv her i sommerhuset.

Telefonen i køkkenet ringede. Mens han rejste sig fra havestolen, lagde han mærke til at solen nu hang lidt under tørresnoren. Den lignede en havelampe, og sad som en varm plet i nakken, da han løftede røret for at lægge en finger på afbryderen. Klikket vibrerede lidt i vinduesruden. Det venstre knæ måtte aflastes af det højre for at kunne bære vægten. Han havde ikke mere at sige om sceneriet. Han stod ved vinduet, og bemærkede så lidt fraværende at det var begyndt at skalle. Og jo, kittet havde løsnet sig. De havde ikke malet vinduerne i mange år, det var sådan et uhyre mas, for det var de originale vinduer med dannebrogssprosser og skørt, pustet, glas. Selv da de var to havde det taget dem en halv sommerferie at sætte dem i stand. Han satte sig ned til bordet igen for at tømme kaffekoppen. Han børstede krummerne af dugen, og glattede den så; en

hånd knyttet sammen om kanten og en hånd flad mod stoffets folder. Så gik han ud for at slå de to sidste rækker op inden solen ville forsvinde bag klitterne.

Rolf Sparre Johansson

12.04-12.12

12.04 hva så kan du se mit ben
12.04 jeg kan godt se dit ben
12.04 ok men kan du se mit ben
12.04 ja jeg kan godt se dit ben
12.04 men kan du se mit rigtige ben
12.04 ja jeg kan godt se dit ben, ik
12.04 se mit ben, se mit ben
12.04 ok jeg kigger nu
12.05 så du mit ben
12.05 det ved du
12.05 ja
12.05 vil du se det igen
12.05 fint
12.06 okay så
12.06 så vis mig det
12.06 nu
12.06 nej, om lidt
12.06 hvad
12.06 kan du se mine fingre
12.06 hvad
12.06 mine fingre
12.06 nej, ja
12.07 fat det nu
12.07 hvad mener
12.07 mine fingre
12.07 dine fingre
12.07 ja, ja
12.07 skal jeg se dine fingre
12.08 kan du se dem
12.08 du er så mærkelig
12.08 det var da dig
12.08 her er min fod
12.08 og her er min finger

12.08 prøv at find på noget selv
12.09 hvad er klokken
12.09 ti over tolv
12.09 hvornår skal vi ind
12.09 tolv
12.09 haha
12.10 ha ha ha ha
12.10 skal vi gå ind
12.10 gider vi
12.10 prøv at se mine tæer
12.10 hold nu kæft
12.10 hahahaprøvatseminetæer
12.10 du er så noller
12.11 fuck sagd du lige noller
12.11 jeg går ind nu
12.11 vent nu lige på mig
12.11 kommer du
12.11 hva er klokken nu
12.11 den er ti over
12.11 det sagde du også før
12.12 fordi den er ti over

Indholdsfortegnelse

Forside af Johannes Packalén Rosberg

Noa Kjærsgaard Hansen	Jeg cykler under en himmel	s. 3
	hver morgen er jeg stadig turist	s. 4
Frans Emil Holland	Zik-zak direktør	s. 6
Eva Aagaard	Øen	s. 7
Sebastian Jezewski	brænder brand	s. 10
Sommer	nat	s. 11
	antagelse	s. 12
Rune Kjær Rasmussen	Nætterne og bådene, søvn og sår i øjnene	s. 13
Simon Tommerup	THE FURTHEST THING	s. 14
Rakel Haslund-Gjerrild	Vinterligger	s. 16
Rolf Sparre Johansson	12.04-12.12	s. 19